# Arhip

## Arhip

"Pavel, întemniţat al lui Isus Hristos, şi fratele Timotei, către preaiubitul Filimon, împreună lucrător cu noi, către sora Apfia şi către Arhip, împreună ostaş cu noi şi către biserica din casa ta: „Har vouă şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Domnul Isus Hristos!" (Filimon 1-3). Filimon trebuie să fi fost un om bogat, de vreme ce avea sclavi. Unul dintre aceştia, Onisim, a fugit de la stăpânul lui şi s-a refugiat în Roma. Se pare că, înainte de a-l părăsi pe Filimon, l-a furat. La Roma, Onisim îl întâlneşte pe apostolul Pavel care îi vorbeşte de Domnul Isus, şi sclavul se converteşte. Pavel scrie această mică dar excelentă epistolă pentru a-l recomanda pe Onisim, trimiţându-l la vechiul lui stăpân, potrivit rânduielilor cuprinse în Legea lui Dumnezeu. Şi noi vrem să credem că Filimon l-a primit „pentru veşnicie, dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât pe un rob, ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, şi cu atât de mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul" (versetele 15-16).

Apfia se pare că era soţia lui Filimon şi stăpâna casei, Arhip, probabil fiul lor. Numele lui înseamnă „mare cavaler." Oare să fi fost el un tânăr ofiţer de cavalerie în armata romană? Este posibil ca această familie alcătuită din 3 persoane să fi locuit la Colose (Coloseni 4.17), deşi nu avem dovezi absolut convingătoare. Ceea ce mai ştim este că adunarea din localitatea în care trăiau se strângea în casa lor.

Un serviciu special (despre care însă nu avem cunoştinţă) a fost încredinţat lui Arhip. „Spuneţi lui Arhip: „Ia seama să împlineşti bine slujba pe care ai primit-o de la Domnul!" (Coloseni 4.17.) Când omul din Matei 25.14-30 s-a dus într-o ţară depărtată, a încredinţat bunurile lui slujitorilor săi: „Unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi, şi altuia imul: fiecăruia după puterea lui" (versetul 15). Fiecăruia dintre noi Domnul i-a încredinţat o slujbă specială, potrivit cu capacitatea noastră. Să nu facem ca robul care a primit un singur talant şi pe care 1-a îngropat în pământ, pentru că avertismentul dat lui Arhip se adresează tuturor celor ce aparţin Dom-nului, precum şi fiecăruia dintre copiii noştri.

Ferice de noi, părinţi şi bunici, dacă putem contribui la dezvoltarea acestor capacităţi, a acestor daruri, pentru ca ele să fie folosite în exclusivitate şi tot mai bine pentru gloria Domnului de către fiecare copil al nostru. Am văzut mai bine la început că ei (copiii noştri) ne-au fost împrumutaţi şi ne revine datoria să-i creştem pentru El. Domnul a dat fiecăruia anumite calităţi, anumite talente şi ei vor răspunde de felul cum le întrebuinţează pentru cauza Lui, iar pentru noi este un privilegiu să-i ajutăm să-şi îndeplinească bine slujba pe care au primit-o.

Dumnezeu să ne dea credincioşia şi înţelepciunea de care avem atâta trebuinţă spre a putea face cum se cuvine lucrul acesta spre gloria Aceluia ai, Cui sunt copiii noştri şi Cui au datoria să-I slujească!